

Modní a zlí

Krok za krokem naší chodbou

Předmluva, radši ji nazvu vzpomínáním

Jak říkávala moje babička: „Lidi jsou různé, blbé a pitomé.“ A měla pravdu. Ano, to její ‚pořekadlo‘ dává člověku spoustu možností mu oponovat, ale ona to říkala v situaci, kdy narazila na lidskou hloupost. Jindy mi říkala, jak je svět hezký a hladila mě po vláscích a milovala mě. Nejen mě! Svě děti a všechna vnoučata a pravnoučata. Byla to milující babička a prázdniny u ní skýtaly ty buchty s povidly, pečené na kamnech. Jak rád jsem jako klouček chodil přikládat a doufal, že čím víc přiložím, tím dříve budou buchty hotovy. A to potom byla mňamka! Tváře opatlané povidly, či mákem, prostě spokojené a šťastné děti.

Nemůžu zapomenout na babiččiny snídaně a večeře. To byl švédský stůl. Co bylo v lednici, to se dalo na stůl a kdo co chtěl, to si vzal. Každý jsme měli prkénko a příbor. Teď si dám sýr. Namazal jsem si chléb máslem. A teď salám a okurku... A babička pak na kole dojecha do vesnice do ‚krámu‘ a dokoupila to, čeho se spotřebovalo nejvíce, aby bylo na příští ‚raut‘ každému dostatek.

A mezitím jsme si se sestřenkou hráli na zahradě a

vymýšleli roztodivné hry. Nejvíc jsem neměl rád Haniččinu (sestřenky) hru na mámu a tátu. To bylo strašidelné. Přines, odnes, pohoupej kočárek. Už tenkrát ve mě začal pučet syndrom podpantofláče. Já jsem měl na mysli hry klukovské. Ale co s tou holkou, co tomu nerozuměla...

Jen na okraj doplním, že mě Hanička seznámila s mou manželkou a já jsem jí to oplatil. Seznámil jsem ji s Petrem. Já jsem už léta nemanželský, ale Hanička stále s Petrem v pevném svazku.

Začneme lěmi zlouny!

Jako dítě si pamatuji situaci, kdy jsme si s kamarádem ze třídy v lesíku ukazovali pindoury. Prostě kluci. „Jak ho máš velkýho?“ A tak jsme si je prostě ukázali. Bylo nám devět, deset? Jenže nás u toho viděl jiný kluk jménem Pavel M. A začal vydírat, že to řekne rodičům a že budeme mít průšvih. Vyvolal strach. Byl asi o tři roky starší a neměl kamarády.

Dnes je mi jasné, že by tomu rodiče nevěnovali pozornost a jen by se uchechtli. Jenže dušička ovlivněná dětským manipulátorem se bála. Jednou mě dokonce donutil, pod výhružkou udání, že mám

dát ruku na vrata stodoly a roztáhnout prsty a že se mi vzduchovkou trefí mezi ně. Báł jsem se, byl jsem dítě, vystrašené dítě. Trefil se úplně jinam. Ale kdyby se mi trefil do hlavy? Psal bych dnes?

Bylo to velmi negativní, ale já chci psát o směšných lidech, o tom, co si myslí... Ale já tím právě začal! Vždyť ten chudák, co jsem se před lety dozvěděl, je někde bezdomovec. Ono se to prostě vrátí! Dříve anebo později. Někdo tomu říká karma, já to mám jednodušší: Jak zaseješ, tak sklidiš. Nejsem škodolibý, ale kdo si, co zaslouží, ať má. Aha, jsem škodolibý! Teď mě to trápí, pokud je to opravdu pravda. Ale v těchto případech jsem: Komu se má státi, ať se mu stane! Ano, jsem radostně škodolibý a nadšený z neúspěchů těch zlých. Doufám, že se na mě nezlobíte, moji milí čtenáři. Ze zla je třeba si udělat radost. Třeba i škodolibou, neb by se mohlo státi, že se ze zla zblázníme. Takto se zlouny bojují. Jsou mi ukradení a je mi na světě dobře.

Nemyslím si, že by se stalo, že se dva jdou milovat a plánují: Pojď udělám ti to ošklivě, jdeme vyrábět zlého člověka. Tak to nemůže být. Každý chceme mít potomky čisté a krásné a chceme na ně být pyšní. To se

stane potom. Dítě se narodí neposkvrněné. Jo, geny... Ale i ty lze výchovou upravit. Já mám v předcích loupeživé rytíře. A nekradu. Jsem divnej.

Katalyzátor Peterka

Peterka patří do kategorie hodných lidí. Jenže musí bojovat s tak zvanými ‚zlouny‘, aby ochránil nás dobré, hodné a spravedlivé. Bohužel musí s takovými telefonovat anebo i spolupracovat. On to ví, my to víme, a není nám to jedno. Jenže to jinak nejde. Jsou i zlí, a bohužel potřební. Ale i ti zlí telefonující diváci dokážou Karla rozhodit. Jaruška Mára by o zlých lidech mohla napsat tlustospis a třeba i zbohatnout. Prostě také bojuje se zlými a závistivými. A nejen ona.

Nechci ani náhodou zmiňovat, co se děje za vaší televizní obrazovkou. Jen vám naznačím, že je to Peterkův každodenní boj o tu televizi, ale i boj se zlými lidmi. Obdivuji jeho statečnost a bojeschopnost. Promiň Karle, ale musím to napsat. Už sis mohl dávno prdět do tepláků na zahradě, čumět do přírody a nechat nás svým osudům. Jsi nezmar, co bojuje, abychom mohli ráno vstát a jít dělat lidem radost. Jsi obdivuhodným katalyzátorem mezi dobrem a zlem. Nechápu, jak to dokážeš, ale pulec nahoru!!!

Ted'dáme ty dobré

Ta Peterkovic firma je nacpaná hodnými lidmi.

Vůbec nechápu, jak se mu to povedlo, že si firmu naplnil pozitivci. Přemýšlím nad těmi všemi, co jsem ve Šlágru za těch dvanáct a půl roku potkal... Ve své podstatě vytvořil stabilní tým. Stalo se, že někteří odešli za lepším, ale stalo se, že někteří odešli, ale rádi se vracejí občas zapracovat.

Netvrdím, že máme královské platy, ale žijeme. Mě kupříkladu sehnala Peterkova tehdy žena a já nabídku přijal. Místo krimi zpráv pro Primu jsem přešel k radosti z práce. Tedy do Šlágru. Povím historku: Zastavili mě policisti. Jel jsem na Slovensko jako zvukař. Policisté, dva mladíci, okolo 30 let věku mě prolustrovali, dali mi dýchnout a ten jeden, co čučel na ten techničák se mě zeptal: „Česká muzika? Není to Šlágrevue?“ Odpověděl jsem „Ano.“ a mně další dvě stovky kilometrů trvalo, než jsem se s tím srovnal. Jak mohl třicetiletý policista vědět, že firma Česká muzika souvisí se Šlágresem? Čučí na to s babičkou? Nevím.

Pojďme se projít po červené chodbě

První kancl, na který narazíte je ‚Jájovna‘. Je to po směru chůze vpravo a na dveřích je napsáno ‚Grafika‘. Tam sídlí Jarda Kovář a jeho 3D tiskárna. To bylo keců... ‚Proč ten krám máme kupovat?‘ A ouvej, ta už si odpracovala takových 3D užitečností. Taký tam občas sídlí Lukáš Michal. Je to zavádějící jméno, ale věřte, že mu všichni říkáme Lukáši. Michal je příjmení.

Ale zpět: Jarda je velmi inteligentní člověk. Neustále má na tváři úsměv a na jazyku vtip. Jo, i když občas frfňá, jak je všechno špatné, jenže frfňáme my, vy, každý. I ředitelé firem. Prostě každý den není svátek. Ale Jarda je držák a jeho znělky pořadů vídáte každý den.

Lukáš, toho hned nazvu chudákem. Sestříhat Silvestr není žádná legrace. Sedí u počítače, vedle něj Peterka a diktuje. Za chvíli Peterka: „Ne, špatně, dej tam tamto!“ Lukáš skřípe zuby, ale pak máte Silvestra dokonalého. Je to sice externista, živí ho i jiné aktivity, ale je to parťák. Taký frfňá, ale funguje. Prostě hodný člověk.

O pár kroků dál je účtárna. Tam sídlí Radek Kolář a mám ho rád každého patnáctého v měsíci. Posílá totiž výplatu, a to se mi líbí. Hodný člověk. I účetní může být pozitivním člověkem!

Dva kroky a nalevo je ‚Ňamtákovna‘. Je to místnost velmi prázdná. Totiž Kamil

Barták, alias Ňamták, pracuje z domova. Ten počítač v „ňamtákovně“ je jen vzdálený sluha. Občas mi Kamil zavolá, jestli bych mu to neresetoval. Jinak s Kamilem máme dobré vztahy, zvláště, když se to týká alkoholu. Nedávno tvrdil, že přestal pít. Divil jsem se. Ale další telefonát byl jasný. „Co máš nalito?“ „Pivo,“ odpověděl jsem a následoval půlhodinový rozhovor. Frfňal a dokonce vyhrožoval důchodem. Tak jsme se té taškařici zasmáli a přidali do repertoáru i na dálku panáka.

Ve stejném kanclu se občas vyskytuje i Dan Šefčík. Nemá rád kuřáky, a tak vyhodil velmi spolehlivý, na noze stojící popelník, doufaje, že přestaneme kouřit. Nestalo se. Kouříme dál a vajgly házíme pod schody. Jinak je to velmi pozitivní člověk. Všem říká „kámo“ a nemám s ním jiný problém než ten zatracený popelník. Ale je to kámo usměvavý. Frfňá jen kvůli kuřákům.

O krok dál sedím já u počítače. To není potřeba rozebírat. O sobě jsem toho napsal už tolik...

Koukneme napravo do kanclu, kde sídlí Milenka. Dobře, zní to hloupě, Míla. Ta se pere s objednávkami a řeší neřešitelné. Obdivuhodná holka. Absolutní klidáš. Taková hodná holka. A ještě se tam v tom kanclu dvakrát v týdnu objeví sluníčko. Jmenuje se Irenka Došková a stará se o písničky na přání a Dechparádu. A jelikož píší povídku dříve, než mne bude šéfredaktorka

nutit k odevzdávce, tak bude Irenka mým editorem povídky. Prý se již těší na mé plky. To znamená, že to bude Irenko bez chyb. Jojo, úča v důchodu! To je k nezaplacení!

Koukneme zase nalevo. Je tu „Brožárna“ To se stalo tak: Pavlína Jíšová, známá zpěvačka folkového světa, mi zavolala, že má kámošku, co dodělala školu o videu, jestli bych to s Peterkou nedomluvil. Tak jsem to domluvil a za týden nastoupila Jindřiška Brožová do pracovního procesu. Netrvalo dlouho a Jindřiška si do firmy přivedla i manžela. A tak jsou tu manželé Broži.

Špatní lidé se snažili Jindřišku vyhodit. Hloupí lidé. Ale když jsem přišel s kolegou Pipíkem a položili jsme Peterkovi klíče a SIM karty na stůl, Karel pochopil, že je něco jinak. Zlí prostě tenkrát prohráli. Dobro vyhrálo nad zlem. Jindřiška a Honza jsou součástí týmu. Taky frfňají, ale není divu. Doma frfňají jako manželé proti sobě a v práci stejně jako my.

O dva kroky dál napravo sedí Dana. Tedy Peterková a je vlastně furt v klidu. No furt... Taky frfňá. To dá rozum. Protože by

se jinak zbláznila. Řeší reklamy, ceny a roztodivné rozmáry svého tatínka. Karla Peterky. Neustále hlídá svého psa a psa páně Peterky. Obdivuhodná žena. Nikdy jsem ji neviděl našťvanou.

V té samé místnosti sedí královna celého Šlágru: „Dášeňka“. Sedí blíže k oknu, a tak má občas tendence k sebevraždě díky Peterkovým rozmarům. Ta je katalyzátorem mezi lůzou a Peterkou. Abych osvětlil. Lůza jsme my, poctiví a hodní a o nichž neustále Peterka přemýšlí, že jsme ti zlí. Dášeňka je ale borec a vždy má omluvu. Chápu Peterku, že je paranoidní. A Dášeňka nefrfňá? Taky umí, občas se jí i bojím, jakou má vyřídilku. Ale je skvělá obhájkyň lůzy.

Dášeňko, jdeme o kancl dál. Je to po směru cesty chodbou nalevo. Callcentrum. Tam sídlí včelstvo nádherných holek, co mají trpělivost i s tím největším zlounem, tedy protivou. Já jsem vybaven minimalistickou konverzací s cizími lidmi. To mám nějak od přírody. A tak taky dopadají telefonáty typu, „... děláme průzkum mediální sledovanosti...“ „Nezlobte se, nemám televizi, nečtu noviny a neposlouchám rádio, jsem pro vás špatný patron.“ V tu chvíli jsem pro toho člověka, co si chce vydělat peníze, fakt špatným patronem. Televizi fakt nemám a na noviny nemám a ani je nepotřebuji, abych se dozvěděl o zlých lidech. Obdivuji holky telefonistky. Potýkají se mnohdy s takovými zlouny... Jsou totiž mezi námi protivní a zlí lidé, a

když vidí telefonní číslo, zavolají. A to není jen o Šlágru. To mají všechny telefonistky na světě. A když slyším, jak s klidem a pochopením naslouchají, argumentují... a po dvaceti minutách hovoru vidím Renatu, jak vyleze z kanclu a dělá ta-ta-ta a jakoby drží samopal a netváří se vtipně, chápu, že jsou to holky s nervama v kyblíku, kde je v chladné vodě přísada sedativ. Jinak by to asi nešlo. Tady by bylo podivné, kdybych prohlásil, že nefrňají.

O krok dál napravo sídlí dramaturg Švehla Jaroslav. Jeho nejde vidět před polednem. Jinak řečeno: když se objeví jeho auto, je čas oběda. Sic sedí v práci do večera, ale jeho budík s přetřhanými péry dávno zaprášen sídlí někde na půdě jeho domu. Ten si ohřeje krmí zakoupenou, případně samovýrobou vytvořenou. V ruce příbor, sedě v kuchyňce, frňá. S přísedícími jedlíky ale probírá politiku. Tam se nezdržují. Ale je to takový salámista: „Sem ti tam dal do přípravy flešku Máry. Až budeš mít čas,“ a mávne rukou. „Mouchy, sežerte si mě“. Takový je a pohybuje se pomalou chůzí, nerozčiluje se. Jen frňá. Na rozdíl ode mě, kterého politika vůbec nezajímá, on má důvod frňat.

O dveře dál, taky napravo je kancl Jindry a Járušky Márušky, jak jí familierně přezdívám. Jindra je takový Šlágr adolescent. Je tam od roku 2020 a potkal kurňavir. Ale zapojil se do procesu statečně a dnes už umí šlágrčeštinu i šlágrslovenčinu.

Ptáte se, zda frňá? Ano. Přijede do práce a čeká, až se bude něco dít. Mezi tím dá několik digišluků a frňá. Já kouřím klasiku, tedy analogové cigarety, co se nemusí nabíjet. I teď mám v ruce opravdové cigáro a píšu. Kouří mi to do obličeje, ale píšu spokojen, že mám na ty cigára. Díky, Karle.

O stůl vedle sedí právě ta Jaruška. Ve Šlágru si toho zažila spoustu dobrého i zlého. Nejvíce zla jí působí spolupráce s počítačem. V tu chvíli nejvíce frňá a pak jde za mnou a prosí o pomoc. „Hynečku, mě se tam ztratilo...“ nebo nějak tak. Já přijdu a je to během pár sekund hotové a ona má zase ten obrovský úsměv. Ten umí jen ona. A já jsem šťasten za ten úsměv.

A je tu o krok dál nalevo Andej. Je to pracovitý a hodný a ochotný kluk. Jenže frňá furt. Všechno je špatně. Pak je půl dne v pohodě. Taky kouří analog, a tak se sejdem na cigáru a on zase frňá. Ale je to profík. Jen má tu povahu, neustále frňat.

No a hned před kuchyňkou a záchodky a šatnami narazíme na Kubu. Mladý a perspektivní frňá. Je to schopný a pracovitý člověk. Neustále mě nutí něco vymýšlet a zlepšovat, ale já jsem již stár (hvězda) a tak nemám potřebu. A tak frňá jen na mě. Ale mám jej rád. A když přijde s nějakým nápadem, poradím, pomůžu. A navíc jeho frňání mám rád. Donutí mě k pokroku. Ale bolí to. Musím přemýšlet a občas i něco dělat. Ach jo...

Uzadřu lo deľmi jednoduše

Máte-li v okolí zlého člověka, usmívejte se. Bude přesvědčen, že ho máte za přítele. Neublíží, bude se snažit o kamarádství. Nechte ho být. A máte pokoj. Máte-li vedle sebe hodného člověka, usmívejte se a podejte mu ruku, případně polibte na tvář.

No vidíte, jak se dá přítel rozeznat od zlouna. Ten polibek, či podání ruky hodný vycítí. Stačí slovo, či to podání ruky...

Největší zloun na světě, vynalezl budík. A lidé, co dovolili, aby šlo na budíků navolit čas před devátou ranní, jsou nejhorší. Hawk. Vstávat před devátou je přišernost. Peterka těchto zlounů zneužívá a nutí mě na živá vysílání vstávat o půl deváté. To je vražedné, a tak si po ránu rozhozen časem sednu na posteli, zapálím analogové cigáro a deset minut frňám. Pak přijde zasedání, koupelna a auto. Frňám. Vystoupím z auta před Šlágreem a tvářím se, že nefrňám. Stejně frňám.

Všem Vám, mým čtenářům, přeji setkání jen s těmi hodnými a kdyby náhodou, tak s těmi zlými jen úsměv na tváři. Klídek. To je nejvíc nazlobí, a to je náš cíl...

Váš HyPulík

